

1023
Amiculi Finerimii

Saner de argint

pentru câteva momente, și citește cu rugăciune un capitol din Sfânta Scriptură“.

Fiul făgădui și își împlini făgăduința sa. La început el căuta cel mai scurt capitol, de exemplu vreun psalm; dar în curând dobândi un interes personal în studiul Cuvântului lui Dumnezeu și-l citea cu mare plăcere și bucurie. În felul acesta el fu ferit de o cale care-l ducea la pierire.

...

În buzunarul unui marinar, care-și găsisse moartea într'un naufragiu, fu găsită o Biblie mică pe a cărei copertă din față posesorul scrisese:

„Obişnuiam să citesc Biblia mea în mod regulat pentru că mi-o dăduse mama, apoi pentru mântuirea sufletului meu, și în sfârșit pentru iubirea mea față de Domnul și Mântuitorul meu“.

University Library Cluj

Într'un cerc de oameni culți din înalta societate, cari individual aveau la cele mai diferite feluri de a privi lumea, s'a iscat întrebarea: Dacă un om ar fi condamnat la închisoare pe viață, și ar avea voie să-și ia numai o carte în celula sa, pe care s'o aleagă din întreaga literatură? Toți răspunseră în de comun acord: „Sfânta Scriptură“.

...

Vestitul predicator Buchenóm, care a lucrat mult timp în via Domnului, și-a petrecut tinerețea într'o nepăsare completă față de mântuirea sufletului său. Primele impresii binefăcătoare le datoră unei convorbiri cu un țăran din munții Scoției. Acesta îl întrebă:

„Prietene, care este convingerea d-tale religioasă?“

„Eu n'am niciuna“, răspunse Buchenóm. „În această privință sunt ca o foaie albă de hârtie“. La aceste cuvinte țăranul răspunse: „Bagă bine de seamă, că nu cumva diavolul să-și scrie numele pe ea!“ Aceste cuvinte îl puseră pe gânduri pe Buchenóm. El nu mai avu liniște până ce nu găsi adevărul, și apoi, prin harul lui Dumnezeu, deveni un adevărat creștin și un bun slujitor al Domnului.

...

O doamnă a întrebat odată pe un predicator: „Va trebui oare să stau în cer lângă servitoarea mea? Lucrul acesta mi-ar fi foarte greu de suferit!“ Cel întrebat a răspuns: „N'aveți nicio teamă, doamnă; astfel de oameni mândri, ca d-voastră, nu intră în cer“.

Un misionar din China se găsea într'un oraș din interiorul țării, unde își exercita activitatea sa. Într'o zi vorbi unei mari mulțimi care se adunase în jurul său, despre istoria vieții lui Isus, cum îngrijea El de poporul Lui, cum vindea pe bolnavi, și cum libera pe mulți de păcatele lor. „O, da“, zise cel mai mare dintre ei, „Il cunoaștem; El a trăit aici“. „Nu“, zise misionarul, „El a trăit cu multe sute de ani mai înainte într'o țară depărtată“. „Nu e adevărat“, zise acesta. „El a trăit în satul acesta și noi Il cunoaștem“. Atunci ei merșeră cu misionarul la cimitirul satului și li arătară mormântul unui medic misionar, care cu câțiva ani mai înainte lucrase pentru binele oamenilor de acolo, vindecase pe mulți de diferite boli și își dăduse viața pentru ei.

...

Un călător necunoscut se adresa într'o zi unui student englez care mergea dela Oxford spre casă:

„Domnule, cetiți în fiecare zi cel puțin un verset din Sfânta Scriptură și unul din Shakespeare (cit. Sekspir). Primul vă va învăța cum să vorbiți cu Dumnezeu, iar al doilea cum să vorbiți oamenilor“.

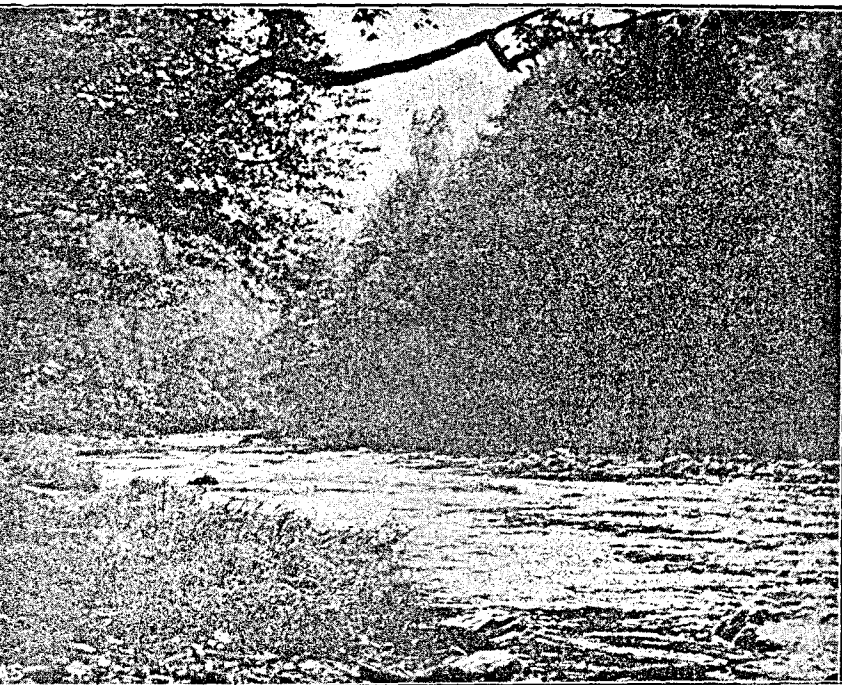
Mai târziu tânărul student află că acel călător fusese marele poet, lordul Tennyson.

...

Un părinte care se găsea pe patul de moarte, avea un fiu ușuratec, al cărui viitor i se părea foarte întunecos.

Cu puțin timp înainte de moartea sa, îl chemă la patul său și-l întrebă dacă ar vrea să-i îndeplinească o ultimă dorință. Fiul fu atât de mișcat, încât îi făgădui totul.

„Atunci“, spuse tatăl, „retrage-te după înmormântarea mea în fiecare zi în această cameră mortuară

Flori de Mai

moase ar mai putea aduce un caracter dacă nu este îndrumat din timp? Vine vara vieții, vârsta bărbăției când roadele caracterului trebuie să se desăvârșească și vine apoi ultima parte a vieții când să ne bucurăm noi de aceste roade cum și societatea din care facem parte.

Zi cu zi, lună cu lună, 'an cu an, țința noastră să fie desăvârșirea acestor roade ale caracterului, acele trăsături frumoase, cum ni le prezintă apostolul Pavel: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor“. Gal. '5, 22.

Omenirea are nevoie de oameni de caracter, cari să fie în lumea aceasta ca și pomii înfloriți și plini de roadă ai Cosmeștilor despre cari am vorbit mai sus. Să fie un parfum plăcut, și faima de roadele dumnezeiești ale acestor tineri ai țării noastre să se ducă până departe.

Și cum gospodarul își vede ograda plină cu pomi încărcăți de roadă frumoasă, tot astfel și părinții ar fi nespuse de fericiți văzând pe copiii lor oameni de adevărată cinste, cari să poată sta oricând cu fruntea sus, nerușinați de nimic. Ascultarea de sfaturile celor bătrâni, a celor cari au pășit pe cărarea pe care noi de abia acum punem piciorul; luarea în seamă a experienței făcută de ei; și mai mult încă, urmarea sfaturilor pline de iubire și de dorința de bine a celui mai scump Amic al tinerilor, Isus Hristos, iată lucrul de care are nevoie tineretul de azi.

V. Florescu.

Un loc mai plăcut ca satul Cosmești nu mai era prin partea locului și rareori se mai putea găsi vreun colț de țară care să-i semene, că de întrecut în frumusețe nici vorbă.

Primăvara mai ales, și cu osebite în Mai, când vieța se arată din fiecă locșor în aparență mori, Cosmeștii erau renumiți. Privit dela primăria zidită de curând, satul, așezat într'o vale încântătoare, părea numai flori, ca o grădină îngrijită de o mână dibace de grădinar iscusit. Căci dacă locul așezării lui era frumos, nici faima de buni gospodari nu era mai pe jos în 'ce privește locuitorii satului. Casele erau văruițe, ograda fiecăreia era ținută în curățenie și rânduială, vitele își aveau locul lor osebit, și ținut în mare curățenie.

Nu puțină fusese munca învățătorului din sat, cum și a tuturor oamenilor de inimă până să facă pe oameni a înțelege cele spre binele lor, însă osteneala și-o vedeau răsplătită, căci până hăt departe se vindeau fructele din Cosmești, și negustorii se întreceau a le arvuni din vreme.

Și anul acesta primăvara a îm-

brăcat Cosmeștii ca de obicei în haina de sărbătoare. Pomii încărcăți de flori, arată că nu au dus lipsă de nimic și că și-au primit îngrijirea trebuincioasă la vreme. În tot locul te îmbată parfumul florilor de păr și cireș, ochiul îți este vrăjit de bogăția florilor de măr și cais, iar de pe costișele satului vine un aer înviorător... E numai vieță... e numai farmec!

Și privind la această frumusețe a naturii, gândul îți sboară mai departe, și te întrebi: Dacă natura poate fi așa de frumoasă, de ce oare omul, coroana creațiunii dumnezeiești, nu ar fi și el tot așa de plăcut în totul? De ce nu ne-am strădui tot mai mult spre acele calități nobile și frumoase?

Suntem tineri, în primăvara vieții noastre, când vieța este în puterea ei, și când fel de fel de planuri vin în mintea noastră. Și așa cum gospodarul își sapă și îngrijește de cu primăvara pomul, așa și noi să ne îngrijim corp, suflet și minte încă de timpuriu. Ce roadă bună ar mai putea aduce un pom dacă el ar fi îngrijit vara când roada e în copt, sau toamna când trebuie culeasă? Și ce roade fru-

Carol Coulson,

micul toboșar

De două sau de trei ori în viața mea, Dumnezeu în marea Sa iubire mi-a mișcat inima, și de două ori am fost adânc convins.

În timpul războiului civil din America eram chirurg în armata Statelor-Unite, și după lupta dela Gettysburg, sute de soldați se aflau răniți în spital. Dintre aceștia 28 erau așa de greu răniți, încât aveau nevoie urgentă de ajutorul meu; unora trebuia să li se taie picioarele, altora brațele, iar la alții câte un picior și un braț. În situația celor din urmă era și un tânăr care se înrolase numai de trei luni, și fiindcă fusese prea tânăr ca soldat, se înrolase ca toboșar. Când ajutorul meu împreună cu infirmierul au vrut să-i administreze cloroform înainte de operație, el întoarse capul și refuză cu desăvârșire. Atunci infirmierul i-a atras atenția că este ordinul doctorului, dar el zise: „Trimeteți pe domnul doctor la mine“.

Când m'am apropiat de el l-am întrebat: „Tinere, de ce ai refuzat să iei cloroform? Când te-am găsit pe câmpul de luptă erai într-o așa stare, că mă gândeam că ar fi zadarnic să te mai ridic de acolo, dar când ai deschis acei ochi mari, albaștri, m'am gândit că tu ai udeva o mamă care în acel moment poate se gândește la tine. Nu te-am lăsat să mori pe câmpul de luptă, ci am poruncit să fii adus aici; tu ai pierdut prea mult sânge și n'ai putea să suporti o operație așa de grea fără cloroform. De aceea să mă lași să-ți dau pușin!“

El își puse mâna pe a mea, și privindu-mă în față, zise: „Domnule doctor, când eram de nouă ani și jumătate în școala de Sabat am consacrat inima mea lui Isus. Eu am învățat să mă încred în El. M'am încrezut în El în orice timp și știu că mă pot încrede și acum. El este puterea și tăria mea; El mă va ajuta când îmi vei tăia piciorul și brațul“.

L-am întrebat apoi dacă n'ar voi să-i dau o băutură tare. Din nou mă privi în față și zise: „Domnule doctor, când eram de cinci ani, mama mea a ingenunchiat lângă mine și strângându-mă la piept a zis: „Carole, eu mă rog acum lui

Isus ca tu niciodată să nu guști din vreo băutură îmbătătoare. Tatăl tău a murit de beție, și eu am făgăduit în fața lui Dumnezeu că te voi crește în temere de El și te voi sfătuși să te ferești de această cupă blestemată!“ Acum sunt în vârstă de 17 ani și n'am gustat niciodată altă băutură decât apă. Eu trebuie să mor în credința mamei mele și credincios Dumnezeului meu“.

Privirea lui n'o voi uita niciodată. În vremea aceea eu uram pe Isus, dar respectam încrederea acestui tânăr în Mântuitorul lui, și când am văzut cât de mult îl iubea și cât de mult se încredea în El până în ultima clipă, a fost ceva ce a mișcat profund inima mea. Atunci am făcut pentru acest tânăr ceea ce n'am făcut pentru niciun soldat. Dar mai înainte de a-i face operație l-am întrebat dacă nu dorește să vadă pe predicatorul lui.

„O, da, domnule!“ răspuse el. Când veni predicatorul R. recunoscu numaidecât pe tânăr, pentru că se întâlnise deseori cu ocazia adunărilor în corturi. Intinzându-i mâna, zise: „Carole, îmi pare rău că te văd în această stare!“

„O! mă simt destul de bine, frate“, răspuse el. „Domnul doctor a vrut să-mi dea cloroform, dar eu am refuzat; a vrut apoi să-mi dea o băutură tare, pe care de asemenea am refuzat-o; și acum dacă va trebui să mor, să mor cel puțin cu mintea limpede“.

„Eu aș dori ca tu să trăiești, Carole“, zise predicatorul; „dar dacă totuși trebuie să mori, mai este vreun lucru pe care l-aș putea face pentru tine?“

„Frate, caută, te rog, sub perina mea și ia mica mea Biblie în care vei găsi adresa mamei mele. Te rog trimete-o dănei, și scrie-i o scrisoare în care să-i spui că din ziua în care am părăsit căminul, n'am lăsat să treacă nicio zi fără să citesc un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, și zilnic m'am rugat ca Dumnezeu să binecuvinteze pe iubita mea mamă, fie că mă aflam în marș, fie că eram pe câmpul de luptă, sau în spital“.

„Mai este vreun lucru pe care

Cât de bine este ca părinții să-și învețe odraslele încă din frageda copilărie să se încreadă în Dumnezeu! Atunci tăria vieții lor va fi asigurată și în lupta vieții vor ști să învingă orice obstacol. Înțeleptul spune: „Învață pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea“. Prov. 22, 6.

„I-aș putea face pentru tine, scumpul meu?“ îl întrebă predicatorul.

„Da! Te rog scrie o scrisoare dirigintei școlii de Sabat din Sands Street, Brooklyn, New York, și spune-i că acele cuvinte amabile, rugăciunile cele multe și sfaturile cele bune pe cari mi le-a dat, nu le-am uitat niciodată; ele m'au urmat în toate primejdiile luptei, și acum în ceasul morții mele rog pe iubitul meu Mântuitor să binecuvinteze pe dirigintele meu; aceasta este totul!“

Intorcându-se spre mine, zise: „Acum, domnule doctor, sunt gata, și îți promit că nu voi scoate niciun geamăt în timp ce îmi vei tăia piciorul și brațul; te rog numai să nu-mi dai clorofom“. Eu i-am promis, dar n'am avut curajul să iau cuțitul în mână ca să încep operația, fără ca mai întâi să merg în camera alăturată spre a lua ceva întăritor ca să-mi pot face datoria.

În timp ce tăiam carnea, Carol Coulson n'a scos niciun geamăt, dar când am luat fereștrăul ca să taiu osul, tânărul luă colțul perinei sale în gură și tot ce am putut auzi au fost aceste cuvinte: „O Isuse, iubite Isuse, rămâi lângă mine acum!“ El s'a ținut de promisiune și n'a gemut deloc.

În noaptea aceea n'am putut să dorm, pentrucă ori încotro mă întorceam, vedeam acei ochi dulci, albaștri, și când deschidem ochii, îmi sunau mereu în urechi cuvintele: „Isuse, iubite Isuse, rămâi lângă mine acum!“ Între ora douăsprezece și unu m'am sculat și am vizitat spitalul — lucru pe care nu-l făcusem niciodată mai înainte, decât numai dacă eram chemat în mod special. Dar acum eram îngrijat de soarta acestui tânăr. La sosirea mea am fost informat de infirmierul de serviciu că șasesprezece din cei răniți mai greu au murit.

„Ce face Carol Coulson? Este și el printre cei morți?“ am întrebat eu.

„Nu, domnule doctor“, răspunse infirmierul, „el doarme așa de liniștit ca și un copilăș!“

Când am venit la patul unde zăcea el, una din surorile de caritate m'a informat că pe la ora nouă au venit la spital doi tineri dela „Asociația Tinerilor Creștini“ ca să vorbească cu Carol și să cânte o cântare; împreună cu ei era și predicatorul R. care a ingenunchiat lângă patul lui Coulson și a înălțat o rugăciune ferbinte și mișcătoare, după care au cântat, așa cum stăteau în genunchi, cea mai frumoasă

să dintre cântări: „*Salvatorul meu Cel Mare*“. Împreună cu ei a cântat și Carol. Eu nu pot să înțeleg cum mai putea să cânte acest tânăr când trecuse printr'o așa de mare suferință.

La cinci zile după operație, Carol m'a chemat la patul lui. Aceasta a fost prima zi când am auzit primele cuvinte din Evanghelie.

„Domnule doctor, timpul meu a sosit, zise Carol, Eu nu cred că am să mai văd lumina unei noi zile, dar mulțumesc lui Dumnezeu, sunt gata să mor; însă înainte de a muri, doresc să vă mulțumesc din toată inima pentru amabilitatea pe care ați avut-o față de mine. Domnule doctor, știu că ești iudeu și nu crezi în Isus; vrei să stai aici lângă mine și să vezi cum mă încred eu în Mântuitorul meu în ultimele clipe ale vieții?“

GAND ȘI PORUMBEI

*Cu porumbii, azi în stol,
Dis de dimineață
Gându'n slăvi sui domol,
Doritor de viață.*

*Zburau lin: păreau în soare
De argint, scânteii.
Avea gându-mi aripioare,
Se'nălța cu ei.*

*Nu l-aș fi mai vrut pe tină,
Ci mărgăritar,
Alb și veșnic în lumină,
Cerulei un dar!*

N. Carpen.

Am încercat să stau, dar n'am putut. N'aveam curajul să stau alături de un tânăr creștin, care iubea pe Isus, pe care eu fusesem învățat să-L urăsc, și m'am grăbit să părăsesc salonul. Peste douăzeci de minute un îngrijitor de bolnavi veni în biroul meu și îmi spuse: „Carol dorește să vă vorbească“.

„Am fost la el acum câteva minute, și nu pot să merg iarăși“, răspunse eu.

„Domnule doctor, a spus că dorește foarte mult să vă vadă înainte de a muri“.

M'am hotărât să merg să-l văd, să-i spun un cuvânt de mângâiere și să-l las să moară, dar eram hotărât ca niciunul din cuvintele lui să nu mă influențeze, în ce privește Isus al lui. Intrând în salon, l-am

văzut foarte mult slăbit. Am luat loc lângă patul lui. Cerând să-i dau mâna, el zise:

„Domnule doctor, eu te iubesc pentrucă ești iudeu; cel mai bun prieten pe care l-am găsit în această lume, era un Iudeu“.

„Cine era acela?“ l-am întrebat eu.

„Isus Hristos, cu care doresc să faci cunoștință înainte de a muri eu; domnule doctor, vrei să-mi promiți că ceea ce am să-ți spun acum n'ai să uiți niciodată?“

Am mișcat capul în semn afirmativ și el a continuat: „Acum cinci zile când mi-ai tăiat piciorul și brațul, eu m'am rugat Domnului Isus ca să convertească inima ta“.

Aceste cuvinte mi-au străpuns inima. Eu nu sunt în stare să înțeleg cum putea el să se uite cu totul pe sine și, în acele momente de mari dureri, să nu se gândească la nimic altceva decât la Mântuitorul și la sufletul meu neconvertit. După ce i-am spus câteva cuvinte de mângâiere, l-am părăsit. După douăsprezece minute a adormit „pe brațul lui Isus“.

Sute de soldați au murit în spital în timpul războiului, dar numai pe unul singur l-am condus până la mormânt și acesta a fost Carol Coulson, micul toboșar. L-am îmbrăcat în uniformă nouă și l-am pus într'un cosciug de ofițer, acoperindu-l cu drapelul Statelor-Unite. Cuvintele acelea frumoase pe care mi le-a adresat acest tânăr când era pe patul de moarte, au făcut o profundă impresie asupra mea. Eram bogat pe atunci în ce privește starea materială, dar așa fi dat cu bucurie toată averea, dacă aș fi putut simți pe Isus așa cum îl simțea Carol. Dar acest simțământ nu se poate cumpăra cu bani.

Mult timp după moartea lui, cuvintele lui mă urmăreau necontenit. Ele îmi sunau mereu în urechi, dar legătura cu alți ofițeri a înăbușit încetul cu încetul cuvintele lui Carol, rostite în ceasul morții sale; n'am putut uita însă niciodată pacea de care era stăpânit în suferințele cele mai mari, și încrederea lui în acel Isus, pe care, pe vremea aceea, îl uram.

Timp de zece ani, am luptat împotriva lui Isus cu toată ura unui adevărat iudeu, până ce Dumnezeu, în mila Sa m'a adus în legătură cu un bărbier creștin, care s'a dovedit a fi un al doilea instrument în convertirea mea la creștinism.

(Urmare în numărul viitor.)

Dr. M. L. R.

Trd. de M. Manca.

In Cartea Vieții se găsesc învățături și pentru cei mari și pentru cei mici. In ea putem găsi sfaturile cari ne pot asigura mulțumirea sufletească în viața aceasta și fericirea veșnică în ceruri.

Iubire, curtenie, căsătorie

niei, și că ei vor fi înclinați să trateze în mod ușuratic și în glumă toate chestiunile în legătură cu iubirea între sexe. Nu putem nega nici faptul că sunt o mulțime de tineri pentru cari iubirea este un lucru pe care-l tratează ușor, și pe care cred că pot să-l ia în răs, în orice legătură a lui cu viața socială. Aceștia sunt aceia cari au avut nefericirea să primească o educație greșită și să fi stat într'un mediu nepotrivit. Dar această atitudine nu reprezintă pe aceea a majorității tineretului, și nici nu se va dovedi atunci când subiectul este discutat cu seriozitatea și cu demnitatea care se cuvine. Neștiința poate fi schimbată în pricepere, și necugetarea în înțelepciune.

O dreaptă privire a vieții în scopurile ei cuprinde și căsătoria și familia. Acestea au fost întemeiate de către Dumnezeu ca mijloace de descoperire și satisfacere a iubirii. El niciodată nu le-a desființat. Eforturile pentru zădărnicierea planului lui Dumnezeu, ori de cine ar fi ele făcute, și în vederea oricărui scop, nu vor avea ca rezultat decât abaterea de pe calea adevărată a vieții și creșterea nefericirii. Prin această experiență Dumnezeu doarește ca noi să ne apropiem cât mai mult de El, și să ajungem cât mai mult sensibili față de iubirea Sa divină. Niciun alt act social nu este de o așa mare însemnătate decât este căsătoria. Prin ea sunt hotărâte în gradul cel mai mare viețile viitoare și eforturile celor doi cari s'au unit în felul acesta, și prin ea începe să se nască viața

Se poate că pentru vreun tată sau un învățător nu este un lucru obișnuit să pună în discuție acest subiect. Oamenii zilelor noastre preferă să ascundă aceste lucruri cari au legături foarte adânci cu conștiința noastră, atât de adânci, încât ele ating izvorul de viață. Se poate că acest fapt este datorit părerii că tinerii nu au nevoie de oarecare idei sănătoase cu privire la iubire și curtenie, că ei sunt deja destul de gata să răspundă la diferite sentimente de iubire și să le dovedească în nenumărate feluri, spre răul lor propriu și spre mahnirea generală. Dacă lucrul acesta este adevărat, totuși el nu constituie motivul ca această chestiune să fie neglijată și să se caute a o îndepărta din discuție. Ea nu trebuie îndepărtată; și neglijența din partea celor în vârstă nu înseamnă înfrânare din partea celor mai tineri. Totdeauna este mai bine ca cei mai în

vârstă să vină cu sfaturi scoase din experiențele lor, pentru ca astfel mai mult să clădească decât să dărâme.

Sau se poate că această stare de lucruri este datorită părerii că tinerii nu-și dau seama de sfințenia căsătoriei sau de seriozitatea curte-

și soarta copiilor. În adevăr, niciun alt subiect nu cere o mai mare cugetare decât această chestiune a iubirii, curteniei și căsătoriei.

Sunt convins atât din cele ce-mi aduc aminte din tinerețea mea, cât și din cele ce am simțit în legăturile mele cu tinerii în cămin, școală și societate, că majoritatea tinerilor doresc sfaturi bune, că ei vor primi cu plăcere eforturile prietenilor mai în vârstă și cu experiență, atunci când aceștia se vor strădui să-i învețe și să-i călăuzească pe cărarea vieții lor sociale. Și astfel, ca unul care am mers pe această cărare înaintea voastră și care am cercetat calea cea sigură, cum și cursele și prăpăstiile cari se întâlnesc deoparte și de alta a ei, vă ofer acum serviciile mele de călăuzitor, fără însă a vă face cine știe ce făgăduinți. Mă adresez tinerilor primitivi și serioși, cari privesc în viitor cu ochiul limpede, cari înțeleg viața aceasta, și anume că a fi fericit și voios nu înseamnă a fi imoral și desfrânat, cari au ținte înalte, și cari doresc să găsească acea cărare, prin care să ajungă la această țintă. În asemenea tineri voi găsi niște ascultători cari vor lua seama la toate cuvintele și vor căuta să se poarte cu judecată.

Puterea iubirii

Iubirea este cea mai mare putere din lume. Ea este cea mai mare putere în cămin, mai ales în căminul de curând stabilit. Nicio poruncă aspră, nici autoritară, nu poate împlini în ceea ce privește formarea caracterului și îndrumarea voinței, aceea ce poate face iubirea.

Iubirea este cea mai mare putere din societate. Nu rivalitatea și cearta acelor cari umblă după rang și reputație va ține societatea unită; ci ceea ce va aduce unirea aceasta este prietenia acelor cari sunt gata să socotească pe alții mai presus de ei înșiși.

Iubirea este puterea cea mai mare în Biserică. Nu organizația rigidă îi va da puterile, nici bogăția ei nu-i va împlini țințele, și nici ambiția lumească nu va ajuta Biserica să fie cu adevărat vie. Iubirea divină din sufletele bărbaților și femeilor este care îi conduce, atunci când este nevoie ca aceștia să renunțe la confortul civilizației și la plăcerile societății în care fusese obișnuți, și să meargă în colțurile cele mai îndepărtate ale pământului, să ajute la alinarea celor pierduți și să lucreze pentru readucerea lor a fi după chipul lui Dumnezeu.

Și contrariu ideii obișnuite, iubirea este puterea cea mai mare în lumea politică. Națiunile pot să-și mărească oștirile cum și flotele; pot să invadeze teritoriile altor națiuni, să le înfrângă în luptă, să le

birue în războiu, să le ceară despăgubiri mari și să le lase mulți schizoloz; dar nici învingătorul nu se mărește mai mult prin aceasta. În timp ce proporția desavantajelor față de aceea a celui învins poate fi mai mică, totuși socotind pierderea de oameni și bani, întreruperea progresului, distrugerea planurilor industriale și de conlucrare, ea a dat mai mult înapoi decât să înainte e. Dar, națiunile cresc cu adevărat dacă au bărbați de stat cu o vedere clară și o inimă largă, cari discern atât interesele lor, cât și pe ale națiunilor surori, și caută căi de pace prin cari să ducă la o cât mai strămtă unire și conlucrare a acestor națiuni. Iubirea este cea mai mare putere din lume.

A. W. Spalding.
(Va urma)

Iubire . . .

„Aleargă de vorbește tânărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor cari vor fi în mijlocul lui“. Zaharia 2, 4.

Intr-o vreme când Ierusalimul zăcea pustiit și locuitorii săi erau captivi în cetatea păgână a Babilonului, veni ziua când Domnul hotărî să se reclădească Ierusalimul și să readucă înapoi pe poporul Său la căminurile lor. Raportul profetului Zaharia zice că un înger a fost văzut ținând o funie de măsurat în mână. Un alt înger întrebă: „Unde te duci?“ Și el zise: „Mă duc să măsoz Ierusalimul, ca să văd ce lățime și ce lungime are“. Și îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, și un alt înger i-a ieșit înaintea. El i-a zis: „Aleargă de vorbește tânărului acestuia, și spune-i: „Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor cari vor fi în mijlocul lui““.

Cu o altă ocazie când Ierusalimul era în mâinile Madianitilor și Amalechitilor, veni ziua ca Dumnezeu să libereze pe poporul Său. El chemă pe un tânăr cu numele Ghedeon, ca să libereze pe poporul Său de robie și să-i readucă în Ierusalim.

De fapt, dacă privim asupra lumii, constatăm că zeci de conducători cari s'au impus în istorie, erau tineri la data când au săvârșit faptele cele mari cari le-au făcut renumele.

William Pitt la vârsta de douăzeci și unu de ani era ministru de finanțe al Marelui Britanii, și ajunsese prim ministru al Britaniei la douăzeci și patru de ani. Numele lui era tot așa de mare și geniul său tot așa de puternic ca și tunurile lui Napoleon.

Grotius la vârsta de 24 de ani era procuror general al Țărilor de Jos, fiind recunoscut ca cel mai de seamă om de stat în secolul al 17-lea.

Newton la 25 de ani descoperi cea mai universală dintre toate legile din univers, gravitația.

Galilei la 25 de ani publică descoperirea sa asupra balanței hidrostatice.

Hanibal la 26 de ani era singurul comandant al armatei cartagineze, și la auzul numelui lui Roma tremura.

Napoleon trecu Alpii cu ocazia campaniei sale în Italia la 26 ani, și întrecu prin talentul său militar și respinse unul după altul pe toți mareșalii veterani ai Austriei.

Calvin la 27 de ani publică „Institutiile“ sale, document care avea să aibă o influență mai mare decât oricare altul în timpul Reformațiunii.

Henric al V-lea la 27 de ani câștigă bătălia dela Agincourt.

Michel Angelo, cel mai mare dintre toți artiștii, produse cea mai mare operă a sa când era de 29 de ani.

Carol cel Mare la vârsta de 30 de ani era stăpânul Franței și al Germaniei.

Cortez, cel mai îndrăzneț explorator, la 30 de ani își aruncă privirile peste cupola de aur a Mexicului.

Kepler la 30 de ani a fost numit matematician al curții imperiale.

Richelieu la 31 de ani era secretar de stat al Franței.

Watt la 32 de ani inventă mașina cu vaporii, și revoluționează astfel locomotiunea.

Clive la 32 de ani statornici puterea Marelui Britanii peste India.

Alexandru cel Mare a murit la vârsta de 33 de ani, fiind stăpân peste un imperiu cu o întindere de peste 4.000.000 de Km².

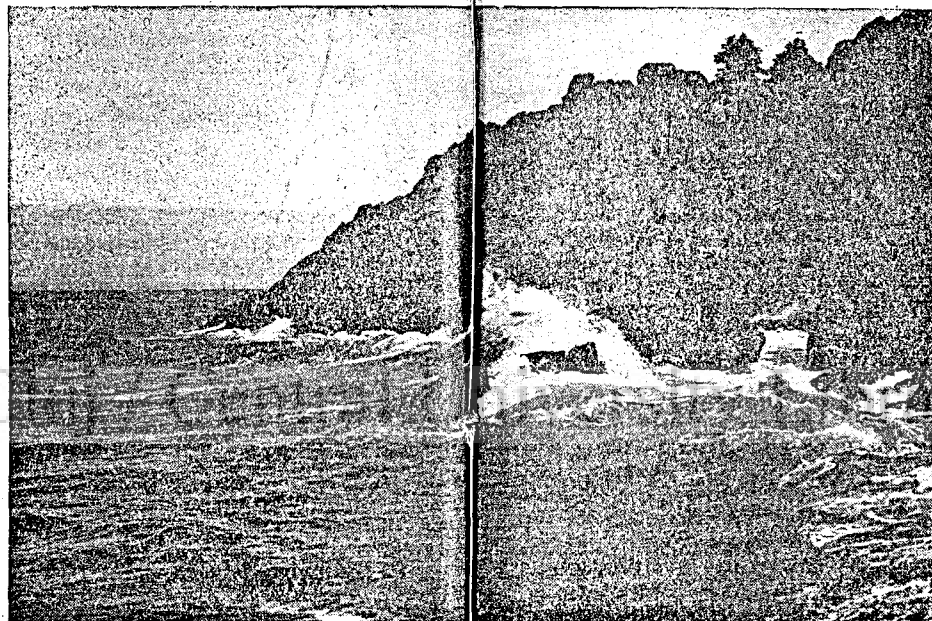
Mozart, care este un Shakespeare între compozitori, a murit la vârsta de 36 de ani.

Inocențiu al III-lea, cel mai mare pontif roman în timpul când papalitatea ajunsese în culmea puterii sale, se urcă pe tronul papal la vârsta de 37 de ani.

Luther, înainte de a ajunge vârsta de treizeci de ani, organiză cea mai puternică mișcare a timpurilor moderne, și la vârsta de trei-

TINERI MIRUITORI

Cine a plecat în drum spre fapte mari nu se împiedcă de lucruri mici.

După cum o stâncă izbîită de valurile mării, tot așa orice tânăr care stă tare pe stîncă principiilor sănătoase ale Evangheliei, va rămîne în fața valurilor greutăților și încercărilor vieții.

zeci și patru de ani sfidă trăznete Vaticanului când țintui pe poarta bisericii din Wittemberg cele nouăzeci și cinci de teze, cari puneau temelii Reformațiunii.

Și cel mai suprem dintre toate este exemplul strălucit al lui Hristos Însuși, modelul nostru atât în caracter cât și în servire, care aduse la îndeplinire cea mai mare sarcină din univers, planul de mîntuire, întocmit pentru neamul omenesc, la vârsta de 33 de ani.

tornici în acea încercare supremă și ieșiră curățiți și întăriți pentru lucrare.

James White era încă în al 20-lea an al veștii sale.

J. N. Andrews nu ajunsese nici la 20 de ani.

J. N. Loughborough, care se alătură acestei mișcări puțin mai târziu, începu lucrarea de predicare la vârsta de 20 de ani.

Mulți dintre alți lucrători de seamă aveau aceeași vîrstă. Din cele amintite se poate vedea că mulți tineri purtară răspunderi grele în primele începuturi ale acestei mișcări.

Instrumentul ales de Domnul pentru manifestarea darului profetic, care avea să fie așa de puternic în conducere și îndrumarea în toate problemele acestei minunate ultime solii de mîntuire, era o tânără de 17 ani.

Privind în viitor la această oră când copiii cei mai mari ai pionierilor acestei mari mișcări sunt acum în plină activitate, serva Domnului vorbește despre ei în cuvinte pline de îndemnuri ca acestea:

„Domnul a hotărît ca tineretul să fie brațul Său de ajutor“.

„Cu o astfel de ostire de lucrători pe care ar putea-o alcătui tinerii noștri, bine pregătiți, cât de curând, ar fi dusă în lumea întreagă solia Mîntuitorului răstignit, înălțat și care stă gata să revină! Cât de repede ar putea veni sfârșitul, — sfârșitul suferinței, durerii și păcatului!“

„Când credincioșii purtători ai stîndardului, istoviți de muncă, își dau viața pentru cauza adevărului, cine va ieși înainte ca să le ia locul? Vor primi oare tinerii noștri această sfîntă datorie din mâinile părinților lor? Se pregătesc ei să completeze vacanțele făcute prin moartea celor credincioși?“

Robert Moffat părăsi de tânăr

Anglia ca să-și jertfească viața pentru marele câmp misionar african. Mai târziu el se reîntoarse în Londra spre a căuta oameni și miloace pentru înaintarea lucrării sale. Vorbind într-o seară într'una din cele mai mari săli din Londra, și istorisind despre marile nevoi și ocazii ale acestui mare câmp misionar, Moffat zicea că atunci când s'a ridicat pe o colină de lângă stațiunea sa misionară, a putut să vadă fumul dela o mie de sate unde nu fusese auzit încă numele lui Isus. El adresă tinerilor o invitație ca să răspundă la această chemare. Apelul acestui misionar fu așa de puternic, că David Livingston fu gata să-și dea viața nu numai în serviciul Domnului, ci și pentru înaintarea predicării Evangheliei între cele două sute de milioane păgâni din acele ținuturi.

Un orizont mai larg

În aceste vremuri de cădere a vechii nevoie de orizonturi mai largi. Se spune că acum câțiva ani un om, în timp ce mergea pe stradă, găsi o hîrtie de 5 dolari (peste 500 lei). Din ziua aceea el privea continuu numai în jos nădăjduind să mai găsească asemenea hîrtii. În toată viața sa strânse 6000 de bucăți de marmură, 37000 ace de siguranță, 69000 ace diferite, 780 lei, două portofolii fără nicio valoare, aproape o jumătate de kg de cuie vechi și câteva bijuterii vechi.

Tot privind în jos, spatele i se încovoie și umerii săi deveniră gârbovi. El niciodată nu privise fețele plăcute ale copiilor cari treceau pe lângă el. Nu văzuse nici-una din frumusețile naturii care-l înconjura. Niciodată nu contemplant frumusețea unui apus de soare, nici marea înbinare de culori dintr'un curecubeu. Îmbogățirea sa dintr'odată, banii găsiți, micșorase așa de mult orizontul privirilor sale, încât lumea cea mare și frumoasă, cu toate privilegiile și ocaziile ei, pentru el era pierdută pentru totdeauna. Noi trebuie să lărgim orizontul vederilor noastre.

Declarația apostolului Pavel din Filipeni 4, 8 ne va ajuta foarte

Tineretul nostru

Cineva a zis că fiecare mișcare mare are un tânăr în fruntea sa în inima sa. Dacă lucrul acesta este adevărat ar fi greu de determinat; totuși istoria noastră denominațională ne face dovada. Privind înapoi la începuturile acestei solii, găsim mult sînge tineresc curgînd prin vinele celor cari aveau răspunderea conducerii. Mișcarea dela 1844 chemase pe mulți, tineri și bătrîni, din lumea aceasta, și cu toate că desamăgirea răsise într-o foarte mare măsură rîndurile, găsim mulți tineri nobili în grupa credincioșilor cari rămăseră sta-

mult în privința aceasta. El zice: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă, și orice laudă, aceea să vă însuflească”.

„Tinerii trebuie să aibă idei largi, planuri înțelepte, pentru ca să poată aduce la îndeplinire cea mai mare parte din planurile lor, să prindă inspirația și curajul care însuflește pe apostoli”. — „*Solii către tineret*”, p. 24.

„Duceți lumina ori unde mergeți; arătați că aveți tărie de voință, că nu sunteți niște oameni nehotărâți, ușor influențați de îndemnurile prietenilor răi. Nu vă arătați gata să primiți îndemnurile acelor cari desonorează pe Dumnezeu, ci mai de grabă căutați să îndreptați, să câștigați și să salvați suflete din păcat”. — *Idem*, p. 23.

„Giganții sunt făcuți în școala cea dură a necesității. Sunt giganți pentru că ei au fost mari învingători ai dificultăților, stăpâni supremi ai împrejurărilor grele. Ei au dobândit tăria obstacolelor pe cari le-au învins”.

Vieța noastră spirituală

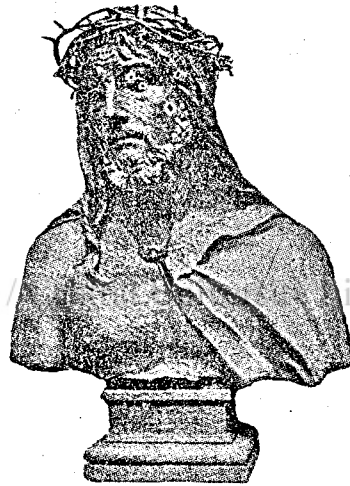
În această viață plină de griji suntem expuși să neglijăm partea spirituală, dacă nu veghem în deajuns. Spiritualitatea este pentru viața noastră veșnică ceea ce este inima pentru corp. Ea trimete sângele în orice fibră din corpul nostru și este în legătură cu orice organ. Tot așa și spiritualitatea trebuie să pătrundă orice. Puterea sa trebuie să fie în orice fibră a sufletului.

Vieța noastră spirituală este ca și un model într'un războiu de țesut. Noi știm că modelul regulează mișcarea suveicii, așezarea oricărui fir. În timp ce noi procedăm la o lărgire a orizontului nostru spiritual, avem nevoie să vedem de care model este condusă viața noastră. Dacă spiritualitatea este pierdută, urmările vor fi dezastruoase. Neglijarea vieții spirituale duce la uitarea de Dumnezeu. Multe avertizări ne-au fost date asupra acestui punct în Sfintele Scripturi. Iată de pildă ce ne spune profetul Ieremia și psalmistul

David: „Poporul Meu M'a uitat”. „Nu este Dumnezeu! Iată toate gândurile lui”. Între mulțimea gândurilor nu este niciunul despre Dumnezeu.

O țintă înaltă

Gândirea noastră trebuie să fie pe un plan mai înalt. Gândirea influențează orice ieșire a vieții. Noi suntem în chip literal ceea ce gândim. Caracterul nostru este suma totală a gândurilor noastre. Fapta este floarea gândului și bucuria și suferința sunt fructele sale. Idealurile morale trebuie să a-

jungă înălțimea pusă pentru ele de cartea cea Sfântă a lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim nu la nivelul jos pe care ni-l pune lumea, ci la înălțimea pe care ne-o cere Dumnezeu.

A. T. Rowe, în cartea sa „Idealuri pentru o tinerețe serioasă”, face această declarație:

„Iubiții mei tineri, voi aveți ocazii neprețuite. Există posibilități în voi înșivă cu neputință de calculat. Dumnezeu v'a înzestrat cu însușiri cari, dacă sunt bine conduse, vă vor conduce la înălțimi de izbândă la cari nici nu visați.

„Voi aveți *tinerețe*, această binecuvântare ce nu poate fi măsurată. Numai cu aceasta dacă începeți, lucrând pentru marele plan al lui Dumnezeu pentru voi, puteți să faceți ca influența voastră să fie simțită în sfere din ce în ce mai largi.

„Voi aveți *libertate*. În aceasta este și primejdie și putere, dar când puterea este folosită în lucruri bune, primejdia este înlăturată.

„Voi aveți *eroism*. Dar învățați ce însemnează adevăratul eroism. Îndrăzniți să faceți binele și acest eroism dat de Dumnezeu vă va purta în siguranță prin multe locuri grele în viață.

„Voi aveți *credință*. William Carey îndemna biserica la o credință mai mare, și apelul său profetic este o dovadă a spiritului său de tânăr: „Așteptați lucruri mari dela Dumnezeu; încercați lucruri mari pentru Dumnezeu”.

„Și în sfârșit, voi aveți ocazie. OCAZIE. Lumea se află în fața voastră. Calea vieții este deschisă în fața voastră. Pășiți pe calea cea bună și faceți tot ce puteți mai bine din viața și ocaziile voastre”.

Dumnezeu are un drept asupra fiecăruia dintre voi.

J. W. N.

Doriți să trăiți clipe de adevărată fericire ?

Doriți să vă odihniți sufletele sbuciumate de grijile vieții ?

Doriți să cunoașteți și să contemplați viața de jertfă a Aceluia care prin moartea Sa, S'a făcut Mântuitorul neamului omenesc ?

Dacă da, atunci procurați-vă cât mai de grabă :

HRISTOS, LUMINA LUMII,

O carte fără precedent în literatura românească.

Prețul : Legat, 450 lei ; broșat, 350 lei.

Doritorii se vor adresa Redacției acestei reviste.

Din viața oamenilor mari

Părintele astronomiei telescopice

În amurgul unei zile de vară, acum vreo trei sute cincizeci de ani, un tânăr student în medicină dela universitatea din Pisa, în Italia, sta îngenunchiat la rugăciune în catedrala din acest oraș. Galileo Galilei, căci așa se numea tânărul italian, sau numai Galilei, cum i se zice astăzi, se ridică în cele din urmă să plece, când privirea sa se opri asupra candelabrului de bronz ce atârna chiar deasupra capului său în centrul cupolei catedralei, peste care se lăsase zăbranicul cenușiu al amurgului.

Ingrijitorul venise să aprindă candelabrul, și pentru ca să-i fie mai ușor, îl trase spre sine. Când îi dădu drumul, acesta începu să oscileze încoace și încolo. Galilei privea cu atenția încordată.

Privind astfel, îi veni în minte ideea că pe măsură ce oscilațiile devin din ce în ce mai mici până se pierd, durata fiecăreia nici nu se micșorează, nici nu se mărește. Cel puțin așa i se părea lui. Dar cum putea dovedi aceasta? Pe vremea aceea nu erau ceasuri. Cum putea el să măsoare durata de timp necesară unui obiect ca să facă o oscilație? Inima sa bătea de emoție... A! Măsurătoarea era în corpul său! Ea bate regulat! În loc de pendulă putea să folosească pulsul său.

Experiența îi arată că avea dreptate; atât primele și cele mai mari mișcări, cât și ultimele tremurături, cari abia de puteau fi observate, aveau aceeași durată. Oscilația era tot așa de regulată ca și bătaia inimii sale.

În momentul acesta simți că ceva i se trezise în minte și plecă grăbit spre casă. Atunci și aci începu faimoasa sa carieră de invenții, cari aveau să fie de un real folos pentru omenire. Îi veni în minte lui Galilei că dacă pulsul poate să măsoare oscilațiile unui obiect, și un obiect oscilator poate la rândul lui să măsoare pulsul!

Urmarea acestei reflecțiuni fu invenția primului instrument pus în slujba medicinei pentru aflarea pulsului unui pacient. În atâtea oscilațiuni ale pulsologiei, căci așa se numea aparatul său, un puls sănătos bate de un anumit număr de ori, după cum știm astăzi că în șezeci de secunde un puls sănătos bate de șaptezeci și două de ori.

Galilei însă n'avea să se folosească niciodată de aparatul său ca doctor, pentru că era sărac și nu mai putea urma cursurile facultății de medicină. Dar fără să se sinchisească, el se apucă să studieze cu pasiune matematicile.

Când inventă pulsologia era numai de 18 ani. Se născuse la Pisa în anul 1564, în același an cu Shakespeare (cit. Șekspir) și cu trei zile înainte de moartea lui Michelangelo. Încă din copilărie da dovadă

de ingeniozitate în construirea a tot felul de jucării.

„Este un inginer innăscut“, gândea tatăl său. Dar când fu vorba de muzică, la care avu ca maestru chiar pe tatăl său, tânărul Galilei se dovedi mai talentat decât el.

„A“, gândi tatăl său încântat, „să știi că într'o bună zi are să cânte înaintea prinților“. Dar și de data aceasta, tocmai când credea hotărâtă cariera fiului său, un nou talent începu să înflorească în tânăr — pictura. Și așa îndemânat artist deveni Galilei, încât chiar și marele Iacopo da Empoli veni să-i ceară părerea în chestiuni de pictură!

„Bine, atunci... fie și pictor“, zise tatăl încurcat.

Dar ce să mai zici de talentul de poet al tânărului?

„Hotărăște-te odată“, strigă tatăl exasperat. „Fă-te om de afaceri, doctor — fă-te ceva!“.

În cele din urmă Galilei se hotărî să urmeze matematicile și la colegiu se distinsese prin puterea sa de pătrundere, spiritul de observație și originalitatea sa, cari i-au adus multe suferințe din partea celor invidioși. Lumea științifică din vremea aceea era încă adeptă teoriilor greșite ale vechilor filosofi

greci și mai ales ale lui Aristotel. Nimeni nu trebuia să pună la îndoială vreuna din spusesele acestui învățat. Dacă a zis Aristotel așa, nu poate fi altfel.

Aristotel a spus, de pildă, că dacă dai drumul dela o înălțime oarecare la o bucată de plumb de zece grame și la una de o sută de gr. în același timp, cea mai grea va cădea de zece ori mai repede decât cea mai ușoară. Timp de 18 secole oricine credea astfel și nimeni nu îndrăznea să probeze dacă lucrurile stau așa.

Galilei era acum profesor de matematici și anunță într-o zi că a descoperit o greșală la Aristotel: că două corpuri căzând prin spațiu în același timp, indiferent de greutatea lor. În jurul vestitului turn din Pisa se adunase multă lume ca să vadă rezultatul acestei lupte. În timp ce prin mulțime se vânturau vorbe batjocoritoare la adresa tânărului învățat, Galilei, scund și cu capul roșcovan, se arătă în vârful turnului. În mâna sa

avea cele două corpuri de greutate diferite. La un semnal anumit le dădu drumul, și — spre gloria lui Galilei — atinseră pământul în același timp, tocmai așa cum prevăzuse el.

Numai câțiva leșinați adepți ai lui Aristotel nu vrură să creadă ochilor, și învinuiau pe Galilei de șarlatenie. Cu toate acestea popularitatea lui crescuse așa de mult, încât adeseori cursurile sale nu mai puteau fi ținute în vreo sală, așa de mare era numărul celor cari voiau să-l asculte.

Dar ce coleg supărător era el! Tocmai când credeați că ai învățat ceva din cartea vreunui filosof din vechime, vine Galilei, fără să se intimideze de faima filosofului tău, și pune la încercare ideea cu mâinile și cu ochii săi. Ca și când vrea să dovedească anume că tu n'ai învățat altceva decât o minciună fără valoare.

De pildă într-o seară, Galilei se afla în casa unui duce în mijlocul unui grup de oameni de știință.

„... ghița, deci”, zise unul din

ei, „este apă condensată, și...”

„Nu, nu este”, zise Galilei numai-decât. „Este apă rarefiată. De aceea și este mai ușoară decât apa”.

„Ghița mai ușoară decât apa! Ce idee! Citește-ți pe Aristotel, prietene!”

„Aristotel”, răspuse liniștit Galilei, „a fost un om mare, dar a făcut multe greșeli. Dacă ghița este mai grea decât apa, de ce plutește?”

„Aceasta depinde de forma gheții, după cum spune și Aristotel”, răspuse împotrivorul său.

Galilei nu aducea argumente. Era o cale de a lămuri orice chestiune — experimentarea. Și rezultatul era incontestabil. Oricare ar fi fost forma sau mărimea, bucată de ghiță plutea. În chestiuni de știință lui Galilei nu-i păsa de autoritate.

...

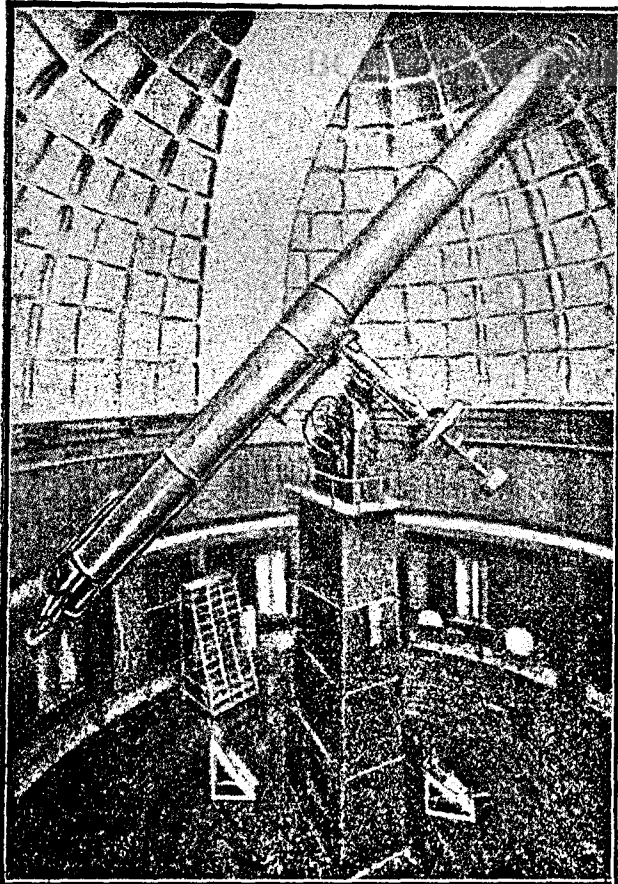
Intr-o zi îi veni știrea că un optician din Olanda făcuse o descoperire interesantă. Întâmplător, opticianul ținuse două lentile: una la lungimea brațului, cealaltă la ochiu. Uităndu-se prin amândouă deodată, rămase încrăenit când văzu că obiectele apar răsturnate și mai aproape decât sunt în realitate. Cauza acestui fapt ciudat n'o știa și nici nu i-o putea spune cineva.

Numai atât auzi Galilei. Minunat lucru! Să vezi cu ochii un obiect mai mare decât este! Lucrurile depărtate să pară mai aproape! Ce taină a naturii să fie ascunsă aci?

Galilei își petrecu noaptea cugetând. „Două bucăți de sticlă. Să fie oare drepte, bombate sau scobite? Nu trebuie să fie drepte, pentru că acestea nu strâng razele de lumină cari trec prin ele. Bine, atunci două lentile concave, două convexe, sau câte una din fiecare — care să fie? Să vedem...” În câteva zile află tot misterul și își construiește un telescop care mărea un obiect de o mie de ori, și-l făcea să apară de 30 de ori mai aproape. Cu acest instrument puternic el privi spre ceruri, și lucruri nevisate începură să strălucească, să se învârtăască și să clipească spre el.

Își îndreptă ochianul spre lună. Cei vechi ziceau că luna este lucie și netedă. Dar Galilei observă că suprafața lunii avea umbre adânci și înălțimi luminoase. Ce însemnă aceste umbre? „Munți pe lună”, conchise Galilei. „Luna este un corp ca și pământul; numai că, după cum zice și Copernic, ea se învârtăște în jurul pământului”.

Lumea începu să se intereseze.

Un telescop modern care scrutează infinitul, descoperind muritorului slava și puterea Dumnezeuului celui veșnic. Și când te gândești că, deși omul cunoaște astăzi mai mult decât cei vechi din tainele universului, necredința este așa de mare!

Cel care privea la stele își îndreptă ochianul spre soare. El privi și rămase înmărmurit. Mărețul luminător al cerului era pătat și bubos. Și din zi în zi, privind cu uimire, petele păreau că se mișcă și dispar după cercul solar. Apoi unele dintre ele reapăreau pe partea opusă. Ce să însemne asta?

„Soarele se învârtește în jurul său ca o sfârlează“, anunță Galilei.

Dar slava cerului izbucni pentru prima dată când Galilei îndreptă ochianul său spre întinsa nebuloasă cunoscută cu numele de Calea Laptelui.

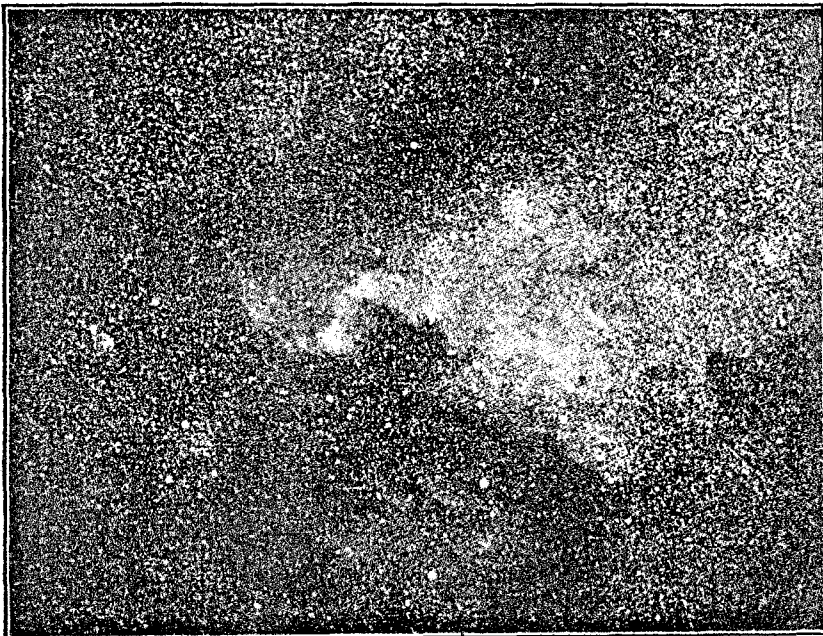
Oricine privea spre ceruri noaptea se minuna de aceea întindere albă-albăstrie, ca o fâșie de-acurmezișul cerului.

„Ce să fie asta?“, întrebă ei.

„Milioane de stele, cari nu pot fi văzute cu ochiul liber“, răspunse Galilei.

Lumea era înmărmurită. Galilei descoperă universul ascuns! Dar cel mai uimitor spectacol se arătă în noaptea de 7 Ianuarie, 1610, când privi planeta Jupiter. Fu puțin surprins când văzu trei stele strălucitoare aproape de planetă, două deoparte și una de cealaltă parte. Nimic prea nou! Câteva stele în plus! Dar în noaptea următoare constată că aceste stele erau în poziții diferite. Toate erau de aceeași parte a lui Jupiter. Galilei rămase încremenit! Și care nu-i fu mirarea când văzu că una dintre ele dispăru după marginea lui Jupiter! Peste câteva nopți el văzu patru stele acolo unde fusese numai trei!

Galilei nu mai avea nicio îndoială și făcu următoarea înștiințare: „In jurul lui Jupiter se învârtesc patru luni. Jupiter are patru sateliți“. Ochianul său nu era atât de puternic să prindă în câmpul său și pe cele cinci cari au fost descoperite mai târziu.

Galilei fu primul care descoperi că petele albe cari se văd pe cer în timpul nopții nu sunt decât stele, unele mai mari chiar decât soarele.

Descoperirile lui Galilei făcură mare vâlvă în toată lumea. Toți doreau să aibă câte un telescop. Regele Henric al Franței trimise un ordin lui Galilei ca să dea numele său unei stele. El era dispus să plătească pentru ea, așa cum ar plăti cineva pentru un trandafir. Dar, vai! regele avea să rămână fără stea!

Prin descoperirile sale, Galilei dovedise lumii din vremea sa, și mai ales oamenilor de știință, că susținerile lui Copernic erau îndreptățite. „Aceste planete cari se învârtesc în jurul lui Jupiter ne dau un model de sistemul nostru

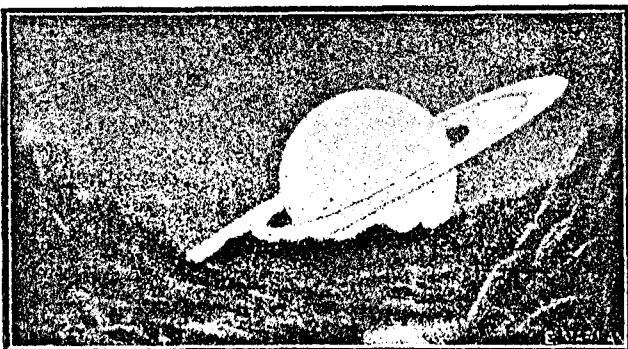
solar“, și lucrul acesta nu putu fi contrazis.

Dar cu toată faima sa, Galilei avea să sufere cele mai amarnice împotriviri din partea vrăjmașilor săi. Mulți refuzau să privească prin telescop ca nu cumva să creadă în „erezia“ lui Galilei. „Aceste planete nu pot exista. Cum? Se poate să nu amintească și Aristotel de ele?“

Din cauza aceasta și din alte cauze familiare, Galilei se îmbolnăvi și își pierdu vederea. Dar nici acum nu-și încetă fabuloasa sa activitate științifică. Pentru combaterea boalei avea un medicament minunat: *munca*.

„Muncește, și vei uita toate necăzurile“, zicea el adesea. Atâta timp cât mai era în el o scânteie de viață, o prețuia din tot sufletul Schilod și fără vedere, el încă își ducea mai departe lucrarea sa.

Ultimele clipe ale vieții sunt mișcătoare. El încearcă cu infrigurare să termine o invenție înainte ca moartea să-l răpună. În ceasul morții, 8 Ianuarie, 1642, el împărtăși în chip eroic fiului său planurile invenției sale, o pendulă bazată pe observația sa din tinerețe asupra candelabrlui din catedrala orașului Pisa.

Cum s'ar vedea Saturn depe una din cele mai apropiate stele ale lui.

Imbrăcămintea și educația

O educație nu poate fi completă dacă nu învață adevăratele principii în ce privește îmbrăcămintea. Fără o asemenea învățătură, prea deseori lucrarea de educație este întârziată sau stricată. Alergarea după îmbrăcămintă, supunerea față de modă, sunt adversari de temut și piedicele grozave ale profesorilor.

Moda este o stăpână care domnește cu mână de fier. În foarte multe familii ea absoarbe puterea, timpul și atenția părinților și copiilor, spre a ține pas cu pretențiile ei. Cei bogați se străduiesc să se întrecă unul pe altul, conformându-se modei mereu schimbătoare. Clasele mijlocii și sărace se luptă să atingă ținta pusă de aceia pe cari îi socotesc mai sus de ei. Unde mijloacele sau posibilitatea sunt mărginite și ambiția de a părea din lumea mare este puternică, povara devine aproape de nesuportat.

La mulți n'are importanță faptul cum stă sau chiar cât de frumoasă ar fi o rochie; de îndată ce se schimbă moda, ea trebuie modificată sau dată deoparte. Toți din casă sunt condamnați la lucru fără de

sfârșit. Nu mai au timp pentru educarea copiilor, n'au timp pentru rugăciune sau studiul Bibliei, n'au timp să ajute celor mici, să cunoască pe Dumnezeu din lucrările Sale.

Iubirea de înfățișare fastuoasă aduce cu sine risipa și omoară în mulți tineri năzuința după o vieță mai nobilă. În loc să caute să dobândească o educație din cea mai fragedă vârstă, caută o ocupație oarecare, ca să câștige bani pentru a putea să-i satisfacă patima modei. Această patimă a fost cauza căderii multor tineri.

În multe familii sunt prea multe pretenții față de posibilitățile de câștig. Tatăl, nefiind în stare să facă față cerințelor mamei și copiilor, este ispitit să devină necinstit, și iarăși, urmarea este rușine și mizerie.

Nici chiar ziua de închinare și serviciile divine nu sunt scutite de tirania modei. Mai mult oferă ocazie de a face paradă de puterea ei. Biserica este transformată în loc de promenadă, dându-se mai mult atenție modei decât predicii. Cei săraci, neputând face față cerințelor modei, rămân cu totul departe de

adunare. Ziua de odihnă este petrecută în trândăvie, și de către tineri adesea în tovărășii demoralizatoare....

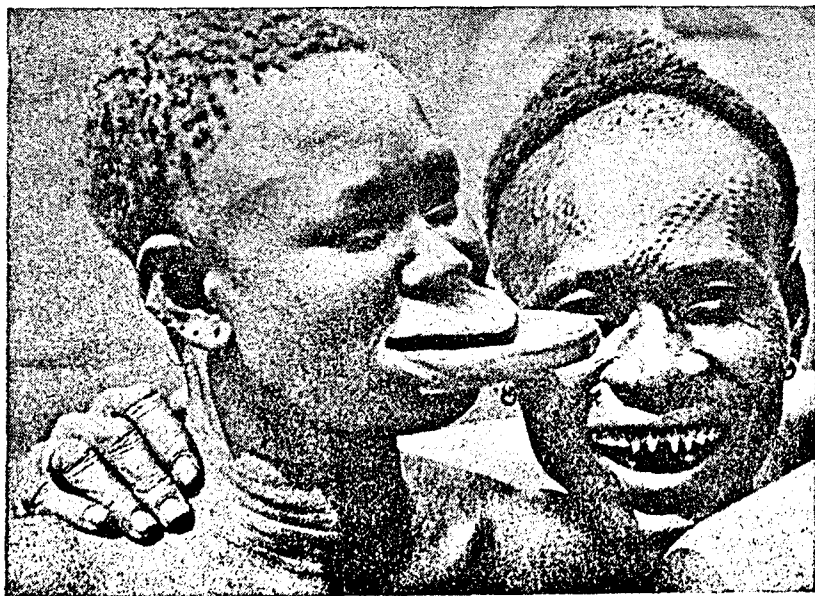
Pentru a înfrânge farmecul modei, adesea învățătorul nu poate găsi un mijloc mai bun decât contactul cu natura. Faceți ca școlarii să guste farmecul ce se poate găsi lângă un râu, un fluviu sau un lac; lăsați-i să urce munți, să vadă măreția apusului de soare, să exploreze comorile pădurilor și câmpiilor; făceți-i să cunoască plăcerea cultivării plantelor și florilor, și atunci importanța unei panglici sau a vreunei garnituri în plus se va cufunda în indiferență.

Îndrumați pe tineri să vadă că atât în îmbrăcămintă, cât și în alimentație, simplitatea este indispensabilă dezvoltării cugetului. Arătați-le cât de mult este de învățat și de făcut în această privință; și cât de prețioase sunt zilele tinereții pentru pregătirea în vederea lucrării vieții lor. Ajutați-le să vadă ce comori sunt în Cuvântul lui Dumnezeu, în cartea naturii și în descrierea vieții oamenilor de seamă.

Îndrumați gândurile lor către cei cari suferă, cărora ei le pot aduce alinare. Ajutați-i să vadă că prin fiecare leu risipit pentru fastul exterior, cheltuitorul risipește mijloacele prin cari ar sătura pe cei flămânzi, ar îmbrăca pe cei goi și ar mângâia pe cei întristați.

Ei nu-și pot permite pierderea ocaziilor atât de mărețe ale vieții, pipernicirea minții lor, ruinarea sănătății lor și naufragiul fericirii lor unor dorinți cari nu se bazează nici pe rațiune, nici pe confort și nici pe frumusețe.

În acelaș timp, tineretul ar trebui să fie îndrumat să înțeleagă învățăturile naturii: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui“. În îmbrăcămintă precum și în toate

Una din victimele modei. Nemulțumită cu frumusețea ei naturală această Afrodită modernă caută să completeze în chipul acesta ceea ce natura (1), din fericire, a uitat.

celelalte lucruri avem privilegiul de a mări pe Creatorul nostru. El doarește ca veșmintele noastre să nu fie numai bine aranjate și sănătoase ci să fie și potrivite și să cadă bine.

Caracterul unei persoane este apreciat după felul îmbrăcămînții lui. Un gust rafinat, o minte culti-

vată, se va descoperi în alegerea unei îmbrăcămînți simple și potrivite. Când o onestă simplitate în îmbrăcăminte este unită cu o purtare modestă, acestea vor face mult în a înconjura pe o tânără cu acea atmosferă de sfântă rezervă, care va fi pentru ea un scut contra a miilor de primejdii. E. G. White.

„Ba eu găsesc un mare ajutor în ele”, continuă Lelia.

Viorica rămase pușin pe gânduri. Ea avusese grijă să citească în fiecare zi, dar ca să observe, să asimileze cu inima ei aceea ce cetise, la asta nu se gândise niciodată. Cu cel mai umilit ton ea întrebă pe verișoara sa:

„Și care e acel cuvânt pe care l-ai găsit în traducerea germană?”

„Nu ai unui străin”, răspuse Lelia, și împreunând mâinile, repetă întreg pasajul cu care sufletul ei se hrănise în dimineața aceea: „Chiar de mi se va nimici pielea și nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu; cu ochii mei îl voi vedea, și nu cu ai unui străin”. O, Viorica, dacă ai ști tu ce dulceată am găsit eu în acest verset azi dimineață, când dureri negrăsite îmi sfâșiau corpul! Eu sunt acum în valea umbrei morții, și în curând voi trece râul cel întunecat. Prevăd aceasta. Dar El va fi cu mine. El e Păstorul cel Bun și eu îl cunosc glasul. O, continuă Lelia din ce în ce mai însuflețită, eu voi privi pe Domnul Isus, Mântuitorul meu, Prietenul meu încercat, și „nu un străin”. Il voi vedea, pentru că L-am iubit fără să-L fi văzut”.

Lelia închise ochii și lacrimile ca niște boabe de mărgăritar se prăvăleau pe obraji-i palizi; vorbise prea mult, dar cuvintele ei n’au fost rostite în zadar.

„Lelia a scos o învățătură și o mângâiere mai mare dintr’un singur verset, aproape trei cuvinte, decât scot eu din toate”, se gândea în sine Viorica. „Eu doar am citit în Scriptură, pe când ea a cercetat-o. Am fost întocmai ca o înnoțitoare neglijentă în niște ape pe fundul cărora se găsec perle. Lelia s’a cufundat în adânc și și-a strâns o comoară pentru sine”. Din momentul acesta o puternică hotărîre se născu în inima ei. De acum avea să studieze altfel Biblia sa...

Prel. Lucreția Diaconescu.

COMORI ASCUNSE

„Dragă Lelia, vrei să-ți citesc și celălalt capitol?” întrebă Viorica pe verișoara ei bolnavă. Ea venise tocmai din satul său natal s’o îngrijească.

„Mulțumesc, nu acum. Mă doare capul”, răspuse Lelia.

Viorica închise Biblia cu un sentiment de desamăgire, gândindu-se cât de potrivit ar fi pentru muribunda din fața ei să aibă plăcere de a asculta neconținut cetindu-i-se din Biblie! Lelia putea s’asculte cel puțin, dacă nu era în stare să citească singură. Viorica nu era mulțumită în inima ei dacă nu citea cel puțin două sau trei capitole în fiecare zi, și deosebit de acestea, încă vreo câțiva psalmi. De câte ori nu cetise ea Biblia dela început până la sfârșit! Și iată că Lelia, care mai avea poate numai pușine zile de trăit, se simțea oboșită chiar și acum când i se citea un capitol așa de mic! Ceva neobișnuit se petrece în inima ei, de sigur, gândea în sine Viorica, care nu fusese bolnavă niciodată în viața ei. E rău că nu prețuește Cuvântul lui Dumnezeu...

„Lelia”, șopti ea incetșor, încercând să-și ascundă mâhnirea, „ar fi bine ca acum când îți este așa de rău, să cauți o mângâiere deosebită în Sfintele Scripturi”.

Ochii galeși ai Leliei se închiseră și se deschiseră ușor, și fixând

pe verișoara ei cu o privire blândă dar serioasă ea îi răspuse:

„Dar eu fac aceasta. Ele sunt sprijinul meu... toată dimineața mi-am hrănit gândul cu unul din versetele ei”.

„Și care era acel verset? întrebă Viorica.

„Ochii mei îl vor vedea”... începu Lelia rar de tot; dar Viorica o întrerupse brusc:

„A! eu știu acel verset pe de rost. Este în Iov, și urmează după cuvintele acestea: „Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește”. Versetul este așa: „Ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia”.

„Ce înțelegi tu prin expresia: „Ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia?” întrebă Lelia.

„Nu m’am gândit niciodată la înțelesul acestor cuvinte”, zise Viorica. „Ai descoperit tu ceva deosebit în ele?”

„Ele au constituit pentru mine multă vreme o nedumerire”, răspuse bolnava cu glasul stins; „dar consultând și o Biblie germană, am găsit traducerea cu o mică deosebire. Apoi am căutat în propria mea Biblie, cercetând trimeterile, și am găsit acel cuvânt la fel ca în Biblia germană”.

„Nicodată n’am căutat la trimeteri, cu toate că și Biblia mea are”, zise Viorica.

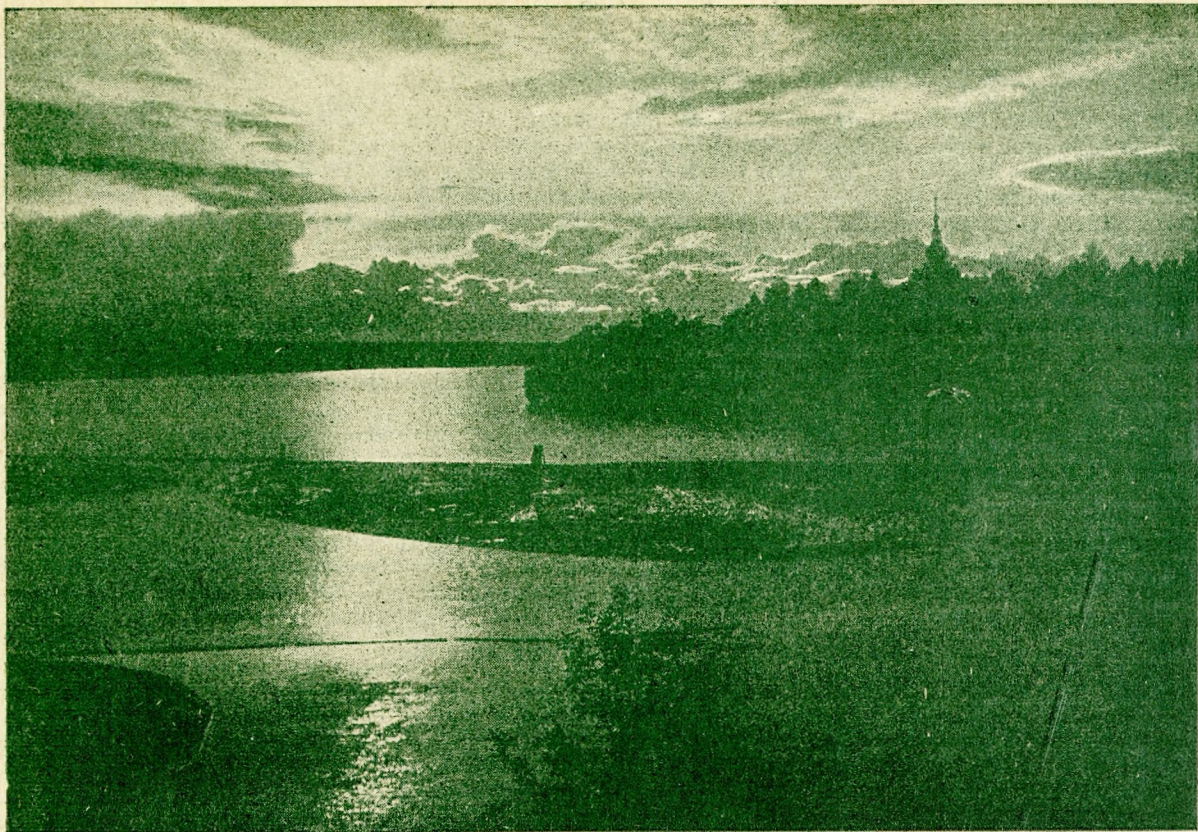
Director: M. MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul IV, No. 3/936. Abon. de un an lei 48, din număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Solul

Cu pasul rar, cu multă voie bună,
Pășești pe pragul trudnicei capele.
În seara asta doar vreo două stele
Scânteie 'n geam cu razele de lună.

Deși plutești ca un zefir ce-adie,
Dar tot troznește pragul vechiu de lemn :
Imi torni în candeli goale undelemn,
Și-apoi le-aprinzi cu alba ta făclie !

Apoi tu pleci cu fruntea ta senină.
Afară noaptea e mai grea acum,
Cu cât mai plin e templul de lumină.

Privesc uimit în urma ta mereu,
Iar vechiul templu, mic, de lângă drum,
E parcă templul sufletului meu !

N. Carpen.